

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 lipca 2014 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 4 723,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 18 lutego 2014 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. jako ubezpieczyciel w zakresie odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody powstałej w pojeździe marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jest zobowiązany do zapłaty odszkodowania odpowiadającego kosztom najmu pojazdu zastępczego związanego z kolizją tego samochodu w dniu 30 października 2013 roku. Powód wskazał, że poszkodowany A. N. zlecił naprawę uszkodzonego w tej kolizji samochodu (...) i (...) w G.. Samochód został odholowany do warsztatu w dniu 30 października 2013 roku, z tym, że oględziny ponaprawcze wykonane zostały dopiero w dniu 07 listopada 2013 roku. Od daty oględzin do dnia 22 listopada 2013 roku oczekiwano na potwierdzenie okoliczności uszkodzenia pojazdu poszkodowanego przez policję. Gdy w dniu 27 listopada 2013 roku zamówiono części zamienne niezbędne do wykonania naprawy okazało się, że nie są one dostępne i trzeba je zamówić u producenta pojazdu, co wydłużyło okres oczekiwania na ich dostarczenie. W dniu 10 grudnia 2013 roku pozwany przekazał do warsztatu kosztorys, zaś zamówione części zamienne zostały dostarczone w dniach 11, 18 i 21 grudnia 2013 roku. Naprawa została zakończona w dniu 23 grudnia 2013 roku i w tym samym dniu poszkodowany odebrał swój samochód z warsztatu.

Powód wskazał nadto, że poszkodowany w okresie od dnia 22 listopada 2013 roku do dnia 23 grudnia 2013 roku korzystał z pojazdu zastępczego marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynajętego po stawce w kwocie 147,60 złotych brutto. Jednocześnie w dniu 22 listopada 2013 roku na podstawie umowy cesji wierzytelności, poszkodowany przelewał na powoda swoją wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego.

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił fakturę numer (...) obejmującą koszty wynajęcia samochodu zastępczego na kwotę 4 723,20 złotych brutto i następnie pismem datowanym na dzień 07 stycznia 2014 roku wystąpił do pozwanego o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości wynikającej z tej faktury. Pozwany odmówił zwrotu kosztów utrzymując, że koszty naprawy przekraczały wartość pojazdu.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 14 października 2014 roku w sprawie sygn. akt VI GNc 3579/14 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości, potwierdzając, iż w dniu 30 października 2013 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący A. N., a do zdarzenia doszło z winy kierującego samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Pozwany wskazał, że za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniu 07 listopada 2013 roku poszkodowany A. N. został poinformowany o rozliczeniu szkody w pojeździe jako szkody całkowitej, w konsekwencji czego wypłacono mu odszkodowanie w kwocie 8 700 złotych stanowiącej różnicę pomiędzy wartością tego pojazdu w stanie nieuszkodzonym a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym. Nadto pozwany podniósł, że poszkodowany poinformował go, iż kosztorys naprawy przekazał do warsztatu i jego pracownik niezwłocznie przesłał pozwanemu kalkulację naprawy, co jednakże nie nastąpiło, zaś powoływana przez powoda data – 10 grudnia 2013 roku, jest datą kolejnego przekazania kalkulacji naprawy na wyraźne życzenie serwisu. Jak wyjaśnił pozwany, decyzja o przyjęciu przez niego odpowiedzialności została wydana w dniu 14 listopada 2013 roku, zaś w drodze decyzji z dnia 27 listopada 2013 roku potwierdzono przyznanie odszkodowania. Wypłata odszkodowania nastąpiła w dniu 28 listopada 2013 roku. W dniu 07 stycznia 2014 roku powód zgłosił pozwanemu żądanie zapłaty kwoty 4 723,20 złotych tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, który miał być udostępniony poszkodowanemu A. N. w okresie od dnia 22 listopada 2013 roku do dnia 23 grudnia 2013 roku. Pismem z dnia 03 lutego 2014 roku pozwany odmówił wypłaty powyższego świadczenia wskazując na brak udokumentowania naprawy

uszkodzonego pojazdu w postaci kosztorysu oraz faktury VAT za naprawę, zarzucając, że powód nie udowodnił, aby wykonano naprawę samochodu marki T. (...) oraz, że do dnia 22 listopada 2013 roku nie istniała u poszkodowanego potrzeba najmu pojazdu zastępczego. Zdaniem pozwanego przyjmując, że szkoda w pojeździe marki T. (...) była szkodą całkowitą, poszkodowany winien zagospodarować pojazd w ciągu 7 dni od dnia wystąpienia szkody całkowitej i podjąć czynności zmierzające do zapewnienia sobie innego pojazdu. Pozwany wskazał, iż skoro poszkodowany A. N. w dniu 07 listopada 2013 roku w toku rozmowy telefonicznej otrzymał od pozwanego informację o stwierdzeniu w pojeździe marki T. (...) szkody całkowitej, to już od tej daty musiał liczyć się z koniecznością nabycia innego pojazdu i powinien był podjąć w tym zakresie odpowiednie działania. W normalnym toku spraw, przy dołożeniu należytej staranności, działania te docelowo zająć powinny nie więcej niż 7 kolejnych dni kalendarzowych. Rozpatrując zaś sprawę na płaszczyźnie rozliczenia szkody jako szkody częściowej, należało założyć, że poszkodowany miałby prawo do naprawy pojazdu w sytuacji, gdy naprawa taka osiągnęłaby skutek w postaci pełnego przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji, a zarazem jej koszt byłby niższy niż wartość pojazdu przed kolizją, przy czym w niniejszej sprawie powód nie wykazał, aby taka naprawa była przeprowadzona.

Pozwany nadto wskazał, że celowy okres wynajmu nie może przekroczyć 7 dni roboczych i nie odpowiada on za nieuzasadnione przedłużenie czasu naprawy przez warsztat naprawczy. Zdaniem pozwanego naprawa samochodu marki T. (...) mogła rozpocząć się już w dniu 08 listopada 2013 roku, kiedy warsztat dysponował kalkulacją naprawy pozwanego i ustalono zakres koniecznej naprawy. Biorąc pod uwagę zakres koniecznej naprawy samochodu marki T. (...), a wymagający poświęcenia w przybliżeniu 7 dni pracy warsztatu, deklarowany przez powoda czas naprawy przedmiotowego pojazdu od dnia 08 listopada 2013 roku do dnia 23 grudnia 2013 roku został bezzasadnie wydłużony, skoro w rzeczywistości jego naprawa mogła zostać zakończona już w dniu 18 listopada 2013 roku. Powód nie wykazał zaś, zdaniem pozwanego, jakichkolwiek okoliczności, które miały spowodować, aby naprawa nie mogła zakończyć się do tego czasu, w szczególności nie wykazał faktu zamówienia części zamiennych w dniu 27 listopada 2013 roku, ani tym bardziej okoliczności braku ich dostępności, a co za tym idzie w ogóle potrzeby ich zamówienia przez warsztat.

Zdaniem pozwanego, nawet gdyby poszkodowany rzeczywiście naprawiłby pojazd, to naprawa wymagałaby 7 dni roboczych i zakończyłaby się przed dniem 22 listopada 2013 roku, tj. pierwszym dniem najmu pojazdu zastępczego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 października 2013 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego właścicielem był A. N.. Odpowiedzialność za uszkodzenie tego pojazdu ponosił kierujący pojazdem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

W tym samym dniu, tj. w dniu 30 października 2013 roku, uszkodzony samochód został odholowany i oddany do warsztatu naprawczego prowadzonego przez K. S. pod nazwą (...) B. Z. S. i synowie”.

niesporne, a nadto: karta naprawy uszkodzonego pojazdu – k. 31 akt, zeznania świadka A. N. – protokół skrócony rozprawy z dnia z dnia 11 września 2015 roku – k. 150-151 akt (zapis cyfrowy 00:02:05-00:25:00), twierdzenia członka zarządu powoda J. J. – protokół skrócony rozprawy z dnia z dnia 11 września 2015 roku – k. 152 akt (zapis cyfrowy 00:25:24-00:36:45)

W dniu 04 listopada 2013 roku (poniedziałek) przedstawiciel (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. dokonał oględzin uszkodzonego samochodu i sporządził protokół identyfikacji zdarzenia.

protokół identyfikacji zdarzenia szkody wypadkowej oc – k. 58-59 akt szkody, dokumentacja fotograficzna - k. 5-16 akt szkody

W dniu 07 listopada 2013 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. sporządził kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 20 518,59 złotych brutto. Sporządzona jednocześnie została również wycena wartości rynkowej

pojazdu przed szkodą oraz jego wartości w stanie uszkodzonym, z której wynikało, że wartość pojazdu w stanie sprzed szkodą wynosiła 19 300 złotych brutto, zaś wartość pozostałości (pojazd w stanie po szkodzie) – 10 613 złotych brutto.

wycena wartości rynkowej pojazdu przed szkodą oraz jego wartości w stanie uszkodzonym – k. 32-35 akt szkody, kalkulacja naprawy – k. 25-31 akt szkody

W dniu 13 listopada 2013 roku Komenda Miejska Policji w G. poinformowała (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., że winnym kolizji zaistniałej w dniu 30 października 2013 roku był kierujący samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

pismo – k. 38 akt szkody

W dniu 14 listopada 2013 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. poinformował poszkodowanego A. N. o przyjęciu odpowiedzialności i wyraziło gotowość do wypłaty odszkodowania w kwocie 8 700 złotych dokonując rozliczenia zaistniałej szkody jako szkody całkowitej.

decyzja o przyjęciu odpowiedzialności – k. 40 akt

Poszkodowany A. N. nie był właścicielem innych pojazdów, codziennie dojeżdżał do pracy w G. na ulicę (...) (gdzie nie kursują pojazdy komunikacji miejskiej), stąd też samochód zastępczy był mu niezbędny. Początkowo poszkodowany korzystał z samochodu syna, ale było to uciążliwe, gdyż syn również potrzebował samochodu.

oświadczenie o sposobie użytkowania samochodu – k. 26 akt, zeznania świadka A. N. – protokół skrócony rozprawy z dnia z dnia 11 września 2015 roku – k. 150-151 akt (zapis cyfrowy 00:02:05-00:25:00)

W dniu 22 listopada 2013 roku poszkodowany A. N. wynajął od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. samochód zastępczy marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zgodnie ze stawkami za wynajem określonymi w cenniku załączonym do umowy. Jednocześnie w tym samym dniu poszkodowany A. N. scedował wierzytelność z tytułu najmu pojazdu zastępczego przysługująca mu wobec (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

umowa najmu wraz z załącznikiem – k. 20-21, 23 akt, cesja – k. 22 akt, karta wydania i zwrotu pojazdu – k. 24 akt, oświadczenie – k. 25 akt, twierdzenia członka zarządu powoda J. J. – protokół skrócony rozprawy z dnia z dnia 11 września 2015 roku – k. 152 akt (zapis cyfrowy 00:25:24-00:36:45)

W dniu 27 listopada 2013 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. potwierdził poszkodowanemu A. N. przyznanie odszkodowania w kwocie 8 700 złotych jako różnicy pomiędzy wartością rynkową pojazdu ustaloną na kwotę 19 300 złotych a wartością pozostałości ustaloną na kwotę 10 600 złotych.

decyzja – k.41 akt szkody, zeznania świadka A. N. – protokół skrócony rozprawy z dnia z dnia 11 września 2015 roku – k. 150-151 akt (zapis cyfrowy 00:02:05-00:25:00)

Poszkodowany A. N. podjął decyzję o naprawie uszkodzonego pojazdu w warsztacie samochodowym prowadzonym przez K. S. pod nazwą (...) B. Z. S. i synowie”. W dniu 27 listopada 2013 roku zostały zamówione niezbędne części.

karta naprawy uszkodzonego pojazdu – k. 31 akt, zeznania świadka A. N. – protokół skrócony rozprawy z dnia z dnia 11 września 2015 roku – k. 150-151 akt (zapis cyfrowy 00:02:05-00:25:00), twierdzenia członka zarządu powoda J. J. – protokół skrócony rozprawy z dnia z dnia 11 września 2015 roku – k. 152 akt (zapis cyfrowy 00:25:24-00:36:45)

Odszkodowanie zostało wypłacone w dniu 27 listopada 2013 roku.

niesporne

Naprawa pojazdu zakończyła się w dniu 23 grudnia 2013 roku i w tymże dniu został również zwrócony wynajęty samochód.

karta naprawy uszkodzonego pojazdu – k. 31 akt, zeznania świadka A. N. – protokół skrócony rozprawy z dnia z dnia 11 września 2015 roku – k. 150-151 akt (zapis cyfrowy 00:02:05-00:25:00), twierdzenia członka zarządu powoda J. J. – protokół skrócony rozprawy z dnia z dnia 11 września 2015 roku – k. 152 akt (zapis cyfrowy 00:25:24-00:36:45), karta wydania i zwrotu pojazdu – k. 24 akt, oświadczenie – k. 25 akt

W dniu 24 grudnia 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił na rzecz poszkodowanego A. N. fakturę VAT o numerze (...) na kwotę 4 723,20 złotych brutto obejmującą koszty najmu pojazdu zastępczego w okresie od dnia 22 listopada 2013 roku do dnia 23 grudnia 2013 roku.

faktura VAT – k. 27 akt

W dniu 30 stycznia 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zgłosił roszczenie odszkodowawcze do (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W..

W odpowiedzi na powyższe pismem z dnia 03 lutego 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wskazał, iż odszkodowanie obejmujące koszty wynajmu pojazdu nie przysługuje, albowiem nie udowodniono przeprowadzenia naprawy uszkodzonego samochodu, wobec czego brak jest możliwości przekwalifikowania szkody ze szkody całkowitej na szkodę częściową.

pismo z dnia 07 stycznia 2014 roku wraz z dowodem nadania – k.28-29 akt, pismo z dnia 03 lutego 2014 roku – k. 51 akt, twierdzenia członka zarządu powoda J. J. – protokół skrócony rozprawy z dnia z dnia 11 września 2015 roku – k. 152 akt (zapis cyfrowy 00:25:24-00:36:45)

W dniu 23 stycznia 2015 roku K. S. prowadząca warsztat samochodowy pod nazwą (...) B. Z. S. i synowie” wystawiła na rzecz A. N. fakturę VAT numer (...) obejmującą koszty naprawy pojazdu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze szkodą z dnia 30 października 2013 roku na kwotę 18 547,45 złotych brutto. Faktura VAT została wystawiona na podstawie kalkulacji naprawy numer (...).

Celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy obejmowały 242 jc prac blacharskich, 7 jc prac dodatkowych oraz 127 jc prac lakierniczych oraz 1 548 złotych tytułem zakupu materiału lakierniczego, części zamienne w kwocie 9 442,67 złotych, normalia 188,85 złotych. W efekcie koszt naprawy pojazdu wynosił 19 047,69 złotych brutto.

kalkulacja naprawy – k.104-108 akt, faktura VAT – k. 109 akt, opinia biegłego sądowego T. C. – k. 203-215 akt

Pismem z dnia 10 lutego 2015 roku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. poinformował poszkodowanego A. N. o dopłaceniu do dotychczas wypłaconego odszkodowania kwoty 9 897,45 złotych obejmującej naprawę zgodnie z przedstawionymi fakturami VAT oraz koszt badania technicznego naprawionego pojazdu w wysokości 50 złotych.

decyzja z dnia 10 lutego 2015 roku – k. 167 akt, faktury VAT – k. 172v-173 akt

Łączny czas naprawy uszkodzonego pojazdu T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (z uwzględnieniem dni weekendowych) wynosił 23 dni i obejmował: 12 dni oczekiwania na oględziny i pozyskanie oceny technicznej, 3 dni na organizację części zamiennych, 7 dni na naprawę (czas technologiczny), 2 dni weekendowe oraz 2 dni badania techniczne i przekazanie pojazdu właścicielowi.

opinia biegłego sądowego T. C. – k. 203-215 akt, uzupełniająca opinia biegłego sądowego T. C. – protokół skrócony rozprawy z dnia 11 stycznia 2017 roku – k. 325-327 akt (zapis cyfrowy 00:02:21-00:36:57)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się także, uznając je za spójnie i logiczne, na zeznaniach świadka A. N. w zakresie, w jakim znajdowały one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności odnośnie przyczyn dotyczących wynajęcia pojazdu zastępczego dopiero z dniem 22 listopada 2013 roku – świadek ten wskazywał, że dojeżdżał do pracy do G. na ulicę (...), gdzie nie kursuje komunikacja publiczna i początkowo korzystał z samochodu syna, ale było to uciążliwe, gdyż syn również potrzebował samochodu, a także w zakresie momentu podjęcia przez niego decyzji o naprawie pojazdu. Jak bowiem wskazywał świadek informację o charakterze szkody (całkowitej) mógł on wprawdzie otrzymać telefonicznie już w dniu 07 listopada 2013 roku, jednakże nie stanowiło to dla niego wiążącej deklaracji i nie świadczyło o przyjęciu przez pozwanego odpowiedzialności za szkodę, stąd też oczekiwał on do ostatecznego pisemnego jej potwierdzenia i wypłaty odszkodowania.

Za wiarygodne Sąd uznał także twierdzenia członka zarządu powoda J. J., aczkolwiek Sąd zważył, iż świadek ten nie posiadał bezpośredniej wiedzy o okolicznościach dotyczących naprawy pojazdu uszkodzonego i najmu pojazdu zastępczego, gdyż informacje te powziął z posiadanych dokumentów dotyczących poszkodowanego.

Istotne znaczenie dla rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie miał dowód z opinii biegłego sądowego w dziedzinie techniki samochodowej, eksploatacji i ruchu drogowego T. C. sporządzonej na okoliczności celowego i ekonomicznie uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz stawek stosowanych w dacie naprawy za wynajem pojazdów o klasie porównywalnej do pojazdu marki T. (...) stosowanych przez warsztaty naprawcze oraz współpracujące z nimi wypożyczalnie z terenu T. w dacie likwidacji szkody, z tym, że wskazać należy, iż z treści sprzeciwu od nakazu zapłaty złożonego w postępowaniu upominawczym w niniejszej sprawie (k. 58-62 akt) wynikało, że pozwany nie kwestionuje przyjętej przez powoda stawki najmu za dobę w kwocie 147,60 złotych brutto, stąd też i Sąd nie oparł się na opinii biegłego w tym zakresie, na marginesie wskazując jednakże, iż zastosowana przez powoda stawka znajdowała potwierdzenie w opinii biegłego sądowego.

Z treści sporządzonej przez biegłego sądowego opinii w zakresie będącym odpowiedzią na postawione przez Sąd pytanie, wynikało, że łączny czas naprawy uszkodzonego pojazdu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (a przez to równoważny mu celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego) wynosi łącznie 23 dni. Wniosek ten Sąd w całości podziela.

Zarzuty dotyczące opinii zostały zgłoszone przez obie strony odnośnie przyjęcia przez biegłego sądowego, iż najem pojazdu powinien zakończyć się z dniem 26 listopada 2013 roku, co zdaniem biegłego sądowego oznaczałoby, że powodowi przysługuje zwrot kosztów najmu jedynie za 5 dni, tj. za okres od dnia 22 listopada 2013 roku do dnia 26 listopada 2013 roku. Ze stanowiskiem takim nie zgodził się powód podnosząc, iż poszkodowany miał prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu za rzeczywisty okres naprawy, pozwany zaś wskazywał, że jego zdaniem naprawa pojazdu mogłaby rozpocząć się już w dniu 08 listopada 2013 roku po zamówieniu części w dniu 04 listopada 2013 roku i zakończyć się w ogóle jeszcze przed dniem wynajęcia pojazdu przez poszkodowanego.

Mając na względzie powyższe zważyć należy, iż do zadań biegłego sądowego należało określenie celowego i ekonomicznie uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (co wiązało się z okresem naprawy tego pojazdu), albowiem ustalenie tych okoliczności wymaga wiadomości specjalnych. Nie należało natomiast do biegłego sądowego ustalenie momentu, od którego należałoby liczyć okres najmu, z tych też względów Sąd w zakresie, w jakim biegły sądowy wykroczył poza zakreśloną tezę dowodową, nie oparł się na jego ocenach i wnioskach, dokonując własnych ustaleń stanu faktycznego i jego ocen prawnych.

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2017 roku wydanym na rozprawie Sąd oddalił wniosek pozwanego o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy na podstawie art. 200 k.p.c. w związku z art. 20 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. 2013 roku, poz. 392 ze zmianami) mając na względzie, iż poszkodowany A. N. ma miejsce zamieszkania w G.. Sąd oddalił wprawdzie także wniosek o zobowiązanie (...) B. Z. S. i (...) z siedzibą w G. do przedłożenia dokumentacji związanej z naprawą uszkodzonego pojazdu, jednakże zważyć należy, iż dokumentacja taka została przez ten podmiot złożona i znajduje się w aktach sprawy (k. 103-140 akt). Nadto, Sąd oddalił również wniosek o zobowiązanie (...) spółki jawnej (...). W. i T. W. z siedzibą w C. do przedłożenia dokumentacji związanej z naprawą uszkodzonego pojazdu mając na uwadze, że z dokumentów, w tym przedłożonych przez powoda, a znajdujących się w aktach sprawy nie wynika, ażeby podmiot ten uczestniczył w jakichkolwiek czynnościach naprawczych przedmiotowego pojazdu, jak również z uwagi na fakt, że powód w żaden sposób nie wykazał, że zwracał się o uzyskanie takich informacji do tego podmiotu i że ma jakiegokolwiek trudności w ich zdobyciu.

W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, że pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. początkowo ustalił w pojeździe poszkodowanego A. N. szkodę całkowitą informując go o tym już w dniu 07 listopada 2013 roku telefonicznie. Również pismami z dnia 14 listopada 2013 roku i z dnia 27 listopada 2013 roku pozwany konsekwentnie stanowisko to podtrzymywał i przyznał poszkodowanemu odszkodowanie za uszkodzony pojazd w wysokości 8 700 złotych, stanowiące różnicę między wartością pojazdu sprzed wypadku (19 300 złotych) a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym (10 613 złotych). Pozwany dopiero pismem z dnia 10 lutego 2015 roku zmienił kwalifikację szkody, jaką poniósł poszkodowany, zmieniając ją ze szkody całkowitej na szkodę częściową i podniósł wysokość odszkodowania o kwotę 9 897,45 złotych (k. 167 akt). Poza sporem pozostawała przy tym okoliczność, że poszkodowany od dnia 22 listopada 2013 roku do dnia 23 grudnia 2013 roku, a więc w okresie poprzedzającym decyzję ubezpieczyciela o zmianie klasyfikacji szkody, korzystał z pojazdu zastępczego. Koszt tej usługi wyniósł 4 723,20 złotych i wierzytelność ta została sędowana na powoda.

W orzecznictwie poświęconemu zasadności ponoszenia kosztów przez ubezpieczyciela za wynajem samochodu zastępczego w przypadku szkody całkowitej ukształtował się pogląd, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita). Okres ten może obejmować także koszty najmu pojazdu zastępczego do chwili zapłaty odszkodowania (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 08 września 2004 roku, sygn. akt IV CK 672/03, Lex numer 14632 oraz w uchwale z dnia 22 lipca 2013 roku, sygn. akt III CZP 76/13, Lex numer 1392609). Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z zastrzeżeniem jednak, że najem uzasadniony jest jedynie za okres między dniem zniszczenia a dniem, w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy niż za czas do zapłaty odszkodowania, a w przypadku naprawy samochodu za okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu – w przypadku szkody częściowej (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Lex numer 145121).

W zaistniałym stanie faktycznym, pozwany ubezpieczyciel początkowo zakwalifikował szkodę A. N. jako całkowitą, o czym poinformował go telefonicznie i pismami z dnia 14 listopada 2013 roku i z dnia 27 listopada 2013 roku, a zatem poszkodowany, w świetle stanowiska pozwanego, uprawniony był do wynajmu pojazdu zastępczego na czas niezbędny do nabycia nowego samochodu lub wypłaty odszkodowania. Jednocześnie, z materiału dowodowego wynika, że poszkodowany nie nabył nowego samochodu do czasu zakończenia umowy najmu pojazdu zastępczego i pomimo stanowiska pozwanego (o szkodzie całkowitej) podjął on ostatecznie decyzję o jego naprawie. Trudno jest jednak z tego powodu czynić zarzuty wobec poszkodowanego, skoro od jego autonomicznej decyzji zależało

to, w jaki sposób przywrócił on poprzedni stan swego majątku (sprzed wypadku). Zaniżenie kwoty odszkodowania i zakwalifikowanie jako szkody całkowitej faktycznie uniemożliwiało poszkodowanemu nabycie innego pojazdu w miejsce uszkodzonego. Nawet wypłata części odszkodowania przez pozwanego w kwocie 8 700 złotych nie stanowiła wypełnienia zobowiązania, tj. „zapłaty odszkodowania”, o której mowa w cytowanych wyżej orzeczeniach Sądu Najwyższego. Logicznym jest bowiem, że chodzi o zapłatę pełnego odszkodowania, nie zaś niewielkiej jego części, w przeciwnym razie zakłady ubezpieczeń zwalniałyby się z odpowiedzialności za najem pojazdów zastępczych płacąc wręcz symboliczne kwoty odszkodowań (tak również Sąd Okręgowy w Suwałkach w wyroku z dnia 17 lipca 2014 roku, sygn. akt I Ca 230/14). Zdaniem Sądu rozpoznającego sprawę nie sposób uznać w okolicznościach niniejszej sprawy, ażeby poszkodowany zobowiązany był do podjęcia decyzji o naprawie pojazdu wcześniej, aniżeli uzyskał odszkodowania. Zauważyć bowiem należy, że do końca tego okresu pozwany uznawał niecelowość naprawy pojazdu poszkodowanego i przyjął pewnego rodzaju fikcję, że istnieje konieczność zakupu nowego samochodu. W ocenie Sądu, nie można jednak pominąć, że zakup innego samochodu jest dużym przedsięwzięciem, mając na uwadze wysokość kosztów niezbędnych do naprawy uszkodzonego pojazdu i wysokość przyznanego odszkodowania. Zakup innego pojazdu musi zostać poprzedzony wyszukaniem odpowiedniego pojazdu, negocjacjami w zakresie ceny; często, sprawdzeniem stanu technicznego. Pomimo rozbudowanego rynku pojazdów używanych i szerokiej oferty w tym zakresie trudno jest znaleźć pojazd odpowiadający w pełni oczekiwaniom nabywcy. Tym bardziej, gdy poszkodowany nie miał wcześniej, przed wypadkiem, zamiaru pojazdu zmieniać, a przyznana kwota odszkodowania była prawie o połowę zaniżona. Brak było przy tym podstaw do przyjęcia, że poszkodowany przyczynił się do ustalenia początkowej błędnej kwalifikacji szkody. W świetle powyższego Sąd uznał, że zasadnym było dochodzenie rekompensaty kosztów związanych z najmem samochodu zastępczego za okres 23 dni (jako okresu celowego i ekonomicznie uzasadnionego w niniejszej sprawie). Jednocześnie należy mieć na uwadze, że zmiana kwalifikacji szkody, która miała miejsce w niniejszej sprawie, powoduje także zmianę w zakresie uznanego za uzasadniony okresu najmu pojazdu zastępczego. Przy tym nie sposób zgodzić się z powodem, że poszkodowany był uprawniony do najmu pojazdu od dnia 22 listopada 2013 roku do dnia 27 listopada 2013 roku (do wypłaty odszkodowania) w związku ze szkodą całkowitą, zaś od dnia 28 listopada 2013 roku do dnia 23 grudnia 2013 roku w związku ze szkodą częściową przez okres rzeczywistego czasu naprawy. Skoro w niniejszej sprawie ostatecznie pozwany ubezpieczyciel zmienił kwalifikację szkody, powoduje to również konieczność przyjęcia zasad związanych z najmem pojazdu zastępczego w związku z likwidacją takiej szkody (częściowej). W takim zaś przypadku zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 4 723,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 18 lutego 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem pojazdu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), za które odpowiedzialność ponosił sprawca szkody ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

Zasada odpowiedzialności pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. z tytułu przedmiotowej szkody jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od

ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, ma przepis art. 361 § 2 k.c. ustanawiający zasadę pełnej kompensacji szkody oraz przepis art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego, poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego.

Nie ulega wątpliwości, że szkoda majątkowa może wyrażać się w braku możliwości korzystania z określonej rzeczy – w realiach niniejszej sprawy – z samochodu stanowiącego własność poszkodowanego. Jeżeli więc poszkodowany ponosi w związku z tym koszty wynajmu pojazdu zastępczego, które były konieczne, to mieszczą się one w pojęciu szkody podlegającej wyrównaniu przez ubezpieczyciela.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanego A. N. – poprzednika prawnego powoda powstała szkoda majątkowa, której część stanowią – uwzględniając dokonaną zmianę kwalifikacji szkody – uzasadnione koszty wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 30 października 2013 roku. Nie podlega bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu. Jak wynika z okoliczności niniejszej sprawy wynajęcie pojazdu zastępczego przez poszkodowanego było zasadne – samochód zastępczy był niezbędny poszkodowanemu do bieżących spraw życia codziennego. Nie sposób zatem odmówić zasadności twierdzeniu, że koszty z tytułu najmu pojazdu zastępczego stanowią w tej sytuacji szkodę majątkową powstałą w związku z zaistniałą kolizją drogową. Wynajęcie pojazdu zastępczego było w takiej więc sytuacji niewątpliwie normalnym następstwem zdarzenia polegającego na uszkodzeniu pojazdu, a w konsekwencji naprawy tegoż pojazdu.

Odnosząc się do uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie, uwzględniając zmianę kwalifikacji szkody pociągającą za sobą zmianę nie tylko zakresu świadczenia odszkodowawczego (za naprawę pojazdu), ale również i inne zasady rozliczania najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, jak już podniesiono w powyższej części uzasadnienia, że Sąd podziela opinię biegłego sądowego, że uwzględniając wszystkie czynności niezbędne i celowe do przywrócenia stanu pojazdu sprzed kolizji z dnia 30 października 2013 roku, okres naprawy pojazdu uszkodzonego i odpowiadający mu uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosi 23 dni (obejmując: 12 dni oczekiwania na oględziny i pozyskanie oceny technicznej, 3 dni na organizację części zamiennych, 7 dni na naprawę (czas technologiczny), 2 dni weekendowe, 2 dni na badania techniczne i przekazanie pojazdu właścicielowi).

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż w niniejszej sprawie uzasadniony jest najem pojazdu zastępczego przez okres 23 dni, które stanowią niezbędny i celowy czas naprawy pojazdu uszkodzonego, przy uwzględnieniu stawki w wysokości 147,60 złotych brutto za dobę. W związku z tym należne powodowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. koszty z tytułu najmu pojazdu zastępczego wynoszą 3 394,80 złotych brutto i kwotę tę na podstawie art. 822 k.c. w z art. 361 k.c. Sąd w punkcie I wyroku z dnia 24 stycznia 2017 roku zasądził na jego rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W..

Wyplata odszkodowania w kwocie zawierającej podatek VAT nie była kwestionowana przez pozwanego. Podobnie, termin naliczania odsetek, stąd o żądaniu w tym zakresie zgodnie z treścią pozwu Sąd rozstrzygnął w oparciu o treść art. 481 § 1 k.c. w zw. z art 13 ust. 2 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. 2013 roku, poz. 392 ze zmianami).

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd oddalił je w punkcie II wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji stosowanych a contrario

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którą to zasadą każda ze stron powinna ponieść koszty procesu w takim stopniu, w jakim przegrała sprawę.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 72% (zasądzona kwota stanowi 72% kwoty dochodzonej pozwem). Natomiast pozwany wygrał sprawę w 28%, tj. w zakresie, w jakim Sąd oddalił przedmiotowe skierowane przeciwko niemu powództwo. W świetle powyższego, powodowi należy się zwrot w 72% poniesionych przez niego kosztów, zaś pozwanemu należy się zwrot poniesionych przez niego kosztów w 28%.

Koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły 1 518,20 złotych (237 złotych – opłata od pozwu, 600 złotych – koszty zastępstwa procesowego, 17 złotych – opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz 664,20 złotych tytułem wynagrodzenie biegłego sądowego), zaś koszty procesu poniesione przez pozwanego wyniosły kwotę 617 złotych (600 złotych – koszty zastępstwa procesowego oraz 17 złotych – opłata skarbową od pełnomocnictwa). Powodowi zatem należy się kwota 1 093,10 złotych tytułem zwrotu w 72% poniesionych przez niego kosztów, zaś pozwanemu należy się kwota 172,36 złotych tytułem zwrotu w 28% poniesionych przez niego kosztów. Kompensując obie kwoty pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 920,34 złotych, którą Sąd zasądził w punkcie III wyroku, stosując powyższą zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 06 lutego 2017 roku